12/11/2018

Διακριτοί ρόλοι, αλλά ποιοι ρόλοι;

/ Γνώμες

Γράφει ο Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας, κ. Γαβριήλ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ", 11 Νοεμβρίου 2018

Πολλοί χαρακτήρισαν την πρόσφατη κοινή τοποθέτηση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου και του πρωθυπουργού κ. Αλέξη Τσίπρα ως μία «ιστορική συμφωνία». Άλλοι πάλι μίλησαν για το τέλος μιας εποχής, αναφερόμενοι σε χωρισμούς και διαζύγια, σύμφωνα συμβίωσης και άλλα βαρύγδουπα.

Προσωπικά θα συνιστούσα να σταθούμε στην ουσία και να αποφύγουμε τις όποιες και δίχως επαρκές αντίκρισμα λεκτικές ακροβασίες.

Ας μου επιτραπεί ένας διαφορετικός χαρακτηρισμός για τα πεπραγμένα, ο οποίος πιθανώς να απογοητεύσει τους θιασώτες των ριζικών ανατροπών που ανακοινώνονται, αλλά στο τέλος ποτέ δεν υλοποιούνται σε αυτόν τον τόπο.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος και ο κ. Πρωθυπουργός έθεσαν ένα σημαντικό πλαίσιο, έβαλαν το νερό στο αυλάκι για την απαρχή μιας συζήτησης. Δεν ζωγράφισαν τον πίνακα που θα αποτυπώνει με ενάργεια την σχέση της Εκκλησίας με την Πολιτεία. Εστησαν τον καμβά και κουβάλησαν τις μπογιές και τα πινέλα. Εκαναν ένα προσχέδιο με διάφορα υλικά και φυσικά αρκετές παραδοχές.

Σταχυολογώ τις πιο σπουδαίες: Ο Ελληνας πρωθυπουργός αναγνώρισε την ουσιαστική και πρακτική συνεισφορά της Εκκλησίας από την αρχή σύστασης του

νεοελληνικού κράτους, δίνοντας τέλος σε όσους ισοπεδωτικά μηδένιζαν τη συμβολή Της. Αναγνώρισε ακόμη την υποχρέωση της ελληνικής πολιτείας να μισθοδοτεί τους κληρικούς της, όχι εν είδει επαιτείας και «χαριστικά», θεώρηση άλλωστε που πολλοί είχαν, ακόμη και μεταξύ των μελών της Βουλής των Ελλήνων. Μία αριστερή κυβέρνηση αναγνώρισε τη συμβολή της Εκκλησίας και την υποχρέωσή της να καλύπτει τους μισθούς των ιερέων, επειδή της στέρησε τους πόρους να το πράττει η ίδια. Δίδεται επιπλέον η ευκαιρία στην Εκκλησία να αξιοποιήσει επιτέλους –στηριζόμενη και στην πρόταση της προηγούμενης κυβέρνησης– την περιουσία της προς όφελος αποκλειστικά και μόνο του λαού που δοκιμάζεται.

Βεβαίως, πολλά σημεία του προσχεδίου χρήζουν διευκρινίσεων. Οφείλω να σταθώ περισσότερο σε ένα. Είναι επιβεβλημένο να τεθούν όλες οι προϋποθέσεις που θα προστατεύουν και θα διασφαλίζουν το μέλλον των κληρικών μας. Ο απλός παπάς αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της Εκκλησίας. Χωρίς αυτόν δεν νοείται Εκκλησία. Δεν υπάρχουν κληρικοί πολλών ταχυτήτων και βαθμίδων. Ολοι είμαστε ελάχιστοι και βεβαίως ίσοι υπηρετώντας τον κοινό σκοπό, έχοντας τον ίδιο ρόλο ως λειτουργοί του Υψίστου. Η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος και η ελληνική Βουλή αποκτούν πια, έπειτα από αυτή τη συνάντηση, υλικό για να αξιολογήσουν, να διαπραγματευθούν και να εξελίξουν. Στις δύο πλευρές δίδεται μία ιστορική ευκαιρία: να περιβάλλουν νομικά και με κριτήρια που θα έχουν ως αφετηρία το δίκαιο και την αναγνώριση της προσφοράς της Εκκλησίας στο διάβα του χρόνου για να σμιλέψουν τη σχέση του αύριο.

Δεν έχει πια σημασία να συζητάμε για τους διακριτούς ρόλους ανάμεσα σε Εκκλησία και Πολιτεία. Σημασία έχει να αποσαφηνίσουμε αυτούς τους ρόλους. Να τους προσδιορίσουμε επαρκώς και να ξεκαθαρίσουμε ποιος θα είναι ο ρόλος της Εκκλησίας στην Ελλάδα του μέλλοντος, στην ευρωπαϊκή Ελλάδα.

Δεν μιλάμε πια για το τέλος μιας σχέσης, αλλά για μία νέα αρχή! Αναφερόμαστε σε ένα νέο ξεκίνημα, στο οποίο πρέπει να δούμε όλοι μαζί τις επιμέρους λεπτομέρειες και η Ιεραρχία να αξιολογήσει εάν μπορεί να προχωρήσει με την πολιτεία σε μία δίκαιη συμφωνία που να αναγνωρίζει τη συμβολή της Εκκλησίας και να διασφαλίζει τους κληρικούς μας.

Ηρθε η στιγμή να συζητήσουμε για την Ελλάδα του αύριο, στην οποία η Εκκλησία θα είναι συνοδοιπόρος και δεν θα θεωρείται από μέρος της κοινωνίας ανασταλτικός παράγοντας.

Ο Ελληνας πρέπει να ανοίξει την περπατησιά του στην πορεία προς το μέλλον, κρατώντας πάντα στο δισάκι του και στην καρδιά του την Εκκλησία. Αυτή άλλωστε είναι η ταυτότητά μας.